

יוטר בקרבן שלמים מבשאר כל הקרבות דבשלמים
אוכלים הכהנים והבעליים משלחן גבוח.
(ההמשך חסר).

בשלמים ודוא אפי לדין זה שייך גם בעולה,
אשר דטעם פתיחת הדളות הוא כדי שיצא
ההשפעה מרצון העליון להטיב ולהתחסד, והוא נראה

פז

ויל' עוד באופן אחר כי הנה ע"י התגברות החשך ^{לט}
בתוקף הגלות נחלש מאד מدت עכודתו בתורה זו
וממצוות. וזהו בנוסוף על עצם הדבר שתריסרים לנו קיומם ^{טו}
רוב המצוות שא"א לקיימים רק כשהמקדש בכנו ^{טז}
ישראל על ארמותם. גם יכולות העבודה במצוות שיש ^{טז}
בידינו היא חלושה ולפניה לעומת העבודה הדורות ^{טז}
הקדומים. אמנם לאידך גיסא מיעוט העבודה בדורות
הלו- חביבה וצוויה לפני הש"ת עד מאי כערר
העבודה של דורות הקדומים ואך למללה מהה. ציידע
שאמר הארץ"ל מהרחים' שגדות נשותה היא
כמעלת התנאים והאמוראים ושאלו היאך יתכן דבר
זה והרי אין עבודתו מגעת כלל לערך עבודתם?
והשייבו שלפי ערך הדורו נחשבת עבודה קלה כמעלת
העבודה הרמה בימי התנאים. והזרירים הללו נאמרו
לפני ד' מאות שנה על ארמת הקדרש של עיר צפת.
ומה נאמר עוד כהיום הזה. וכיו"ב אמר הח"י הר"ם ^{טז}
שיתכן שכבר הייתה ראותו לבוא הגאולה אך הקב"ה פ"ג
חוشك מאד בעבודת בני' בגנות ויש לו נח"ר יותר
מיגעת העבודה בכבד הגלות. ונמצא לפ"ז שמאז ^{טז}
מעלת העבודה אין לנו להתוון על מצב הגלות. ואיתא ע"פ
ראוי לאדעם שיפול ורוחו בקרבו שאין עבודתו נחשבת ^{טז}
לכלום. כי לפי מצב הדור הושב מאידך כל דבר. ואם
מודמן לאדם בעסקו אפשרות להרווית איזה סכום
שלא כרת ומונע את עצמו אל יהושב שלא נחשב זה
לכלום כי גם נסין זה שהוא הוא מאידך לפי ערך
הדור. וכן כל כיו"ב. ומעטה אם נביט מצד קבלת
פרנס על עבודתו אין נגרע חלקו ע"י מצב הגלות כי
חשובה היא עד למאוד. אך על זאת יתאונן האדם על

ואת תורה העולה היא העולה על מוקדה וגו'.
כ' ברכינו בחיי שבא הכתוב למדנו שקרבו עולה
העליה הוא הנכבד שככל הקרבות כולם. שאור
הקרבות יש מהם שנאכלים לבעלים ויש שנאכלים
לכהנים אבל קרבן עליה אין לבנ"א שום חלק בו
אלא יכול להזכיר. ועי' אמר' היא העולה למלעת
הקרבן וחסיבותו. ע"ב.

וראי להזכיר למה מלמדנו הכתוב דבר זה כאן ולא
בתחלת פרשת ויקרא שם עיקר דיני העולה?
ואילו כאן אייר ריק בהקטר הלבכים ובאים שעבורם לא
עכבה טפלה וגם באופן של דיעבד שאמם לא הקטרים
 מבאים שיכול להקטירם כל הלילה כמ"ש רשי".

אי' בغم' תפילה אבות תקנות וכנגדי תמידים תקנות.
תפלת שחירות תקין אברהם כנגדי תמיד של שחון
ותפלת מנחה תקין יצחק כנגדי תמיד של בין הערכים
ותפלת ערבית כנגדי אברם שלא הקטרים מבאים
שמקטירים בליל. וגם כאן ראי להזכיר שהרי יעקב
אבינו הוא המובהר שבאבות כמו שאוז"ל עה"פ בני
יעקב בחירין. וכ"ה בזוזה"ק שיעקב אבינו הוא
תוישבחתא דאבות. ולמה חפלתו היא מכונת כנגדי
עבודה טפלה של הקטר הלבכים ובאים שמקטרים
בלילה כדי עבד בשבייל שלא הקטרים ביום? א' במד'
פליאה הובא בדברי יואל (ו' קכ"ז) ז"ל שאל
תלמידיו את רבוי יוסי בן כסמא אמרת בן דוד בא.
אמר להם זאת תורה העולה. ע"ב. עיש"ד לבאר
כוונת המדר'.

בתורה ותפלה פחות או יותר, הרי מצד עצמו אין לו להמתן, אלא מי הוא זה אשר כל מגמותו הוא רק לעצמו ע"כ ציריכים אנו לבקש את הגאותה למען בכור שמים ובעור עזרן של ישראל. וענינו תרואה המכותר בציון בב'א.

*

ולבש הכהן מדו בד. ואיתא ברשי"י משמא דגמרא, גמרא גזען סוף סוף, שתהא כמדתו. ואם לא היו הבגדים כפי מדרת ^{the} _{him} פסולת העבודה. וצורך ביאור, למה המתחינה תורה זו ^ו פסולת מליהו על זה עד פרשת תרומות הדשן, ולא הזיהירה בכל פרישות בגדי כהונה, וגם לא בכל עבודות כהונה ^{not} _{this} ^{is} _{all} של פרשיות ויקרא שהרי בכל העבודות מעכט פרט ^{the} _{the} ^{the} _{the} של "זהא כמדתו". קוראנו?

והנראה, כי תרומת הדשן הוא אינו לצורך גבורה רק הוא חלק הפסולת של הקרבן שלא עליה בעמוד העשן ולא נתקבל, וצריכים לשלקו והולך לחلك הסט"א. כן כתבו בשם המקובלנים. ובריש פרק כי, דיזמא איתא שבראונה לא הי' פיס על תרומת הדשן רק כל הקודם לרוץ וכלה. ואחר שראו שבאי לידי סכנה החקינו שי' פיס. וmaskha בגמרא למלה לא תיקנו בראונה פיס בעל כל יתר העבודות, ומשני שמעיירה סברי כיון שאיכא אונס שינה לא אותו, וגם היא עבורה לילה ואני חשובה, וגם היא סוף עבודתה. וכיון דחו זaterno וקאו נמי לידי סכנה תקיינו לי ריבנן נמי פיסא.

והנאה במקדש היו עבודות השובות כמו הקטורת, והקטר חלבים ואמורים, ווריקת הדם וכוי' ודרך בני ארם להיות להוטם אחר עניינים שיש בהם חשיבות. ובגדי כהונה, הם המאניג' מכבודותה שמראה על חשיבות הכהנים, כמ"ש ועשית בגדי קורש לאחרן אחיך לכבוד ולחפארת. והזיהירה תורה, פן יהי' כהן שלא יהיה חי' חשוב בעניין עכורה פשותה של תרומת הדשן, וכן לא יתכן אצלו שציריכים לדرك על הבגדים של בכור ותפארת שתהא לבישתן הגונה, שהרי אין עבודתה זו כי' לכבוד ולתפארת. لكن כתיב דזוקא אצל תרומת הדשן מדו בד, שתהא כמדתו.

מיוט כבוד שמים רעל חילול שמו יתרברך בין העמים השואלים אותה אלהימ צור חסיו בו. ועל עצמן שלישראל הדוחים בגולות. ומצד זה עליינו להתפלל על הגאותה. כמו שאמרם מתי תמלוך בציון וגוי תתגדל ותתקדש בתוך ירושלים עירך. שתוכלית בקשנו היא ⁴ בשבי שיתקדש שם שמיים.

ובזה יובן עניין שרומה התורה חשבות קרובן העולה בעבורת הקטר הלבנים ואברים בלבד. כי זה במנו על העבודה המועטה שבזמן הגלות בחשכתليلיה. ודזוקא זו העבודה עולה בחשיבותה מכל העבודות. וע"כ אמרה"כ היא העולה על מוקדיה כל הלילה עד הבוקר. שזו העבודה שבלי הגלות היא המעליה והחשובה ביותר אף שהיא טפלה ומעוטה. וע"כ נתקנה תפלתו של יעקב אבינו וידיקא לעבורה זו. כי ע"א הוא אשר סכל וכובש הדרך לבני לדורות הגלוות שהוא סכל צער גידול בניהם וגלת מארצו ולמד אצל שם ו עבר ואח"כ התגorder אצל לבן ואח"כ ירד למצרים וע"כ הוא אביהם של ישראל במצב הגלות. ואכן בחר האבות ראוי לתקן התפלה המובהרת המכוננת-נגד הקטר הלבנים ואברים שהיא העבודה המובהרת והמעולה מכל העבודות.

ומעתה יתבאר דברי המודרש ששאלו התלמידים את ר"י בן כסמא אמרתי בן דוד בא. והרגיש ר"י בן כסמא בשאלתם שמתאוננים הם על הגלות מצד מיעוט העבודה ומণיעת קיום המצוות כראוי. וע"כ השיב להם זאת תורה העולה. שפסוק זה בא למדנו כי ארכא העבודה בחשכות הגלות דיא המעליה ; ביותר ונמצא שאין להתאונן על הגלות מצד מיעוט העבודה. ורק משום צער של ישראל וכבוד שמים המתוול יש לנו להתאונן. ועד"ז מובא בהගות לדורות התה"ס ח"א שפ"א כשהיה התה"ס לכו סורר בקרבו על צורות ישראל פתח פיז לפני מעלה וקרא לא אוכל עוד להתפקיד נאלצתי להטיח דברים כלפי מעלה מה לו לאב שהגלה את בניו ומה חסר לו. אשרי למלך שמקלסין אותו בביתו כך מכש"כ בגלות וענוי ושבור. אויל לבנים שגלו מעל שולחן אביהם וכוי'. ע"כ. וכלך מי שזכה להיות חלקו ונורלו בחברות יראי' ה' ומנהיג את ביתו בדרך התורה. ועובד